

tærede paa Folkets Marv. Bestandig laa Landet aaben for alle Fremmedes Erobring. — —

Jakobe var under alt dette endnu ikke kommen længere end til Berlin. Hun var taget ind paa et af de store Hoteller ved Unter den Linden, og hun havde slet ingen Lyst til at komme bort derfra. Efter sin lange, fængselsagtige Ensomhed paa Landet havde hun følt selve den ked-sommelige Jernbanerejse som en Befrielse; og da hun om Aftenen kørte fra Stettinerbanegaarden hen til Hotellet, var det med en næsten vellystig Fornemmelse, hun havde følt Verdensbyens brussende Røre lukke sig over hende som en svulmende Brænding. Friederichsstrasses Menneskemylder i det grønlighvide elektriske Eventyrlys, de lange Droskerækker, Hestehovenes Klapren paa Asfalten, de oplyste Forretningspaladser, Stadtbanens Tog, der buldrede henover hendes Hoved, endelig selve det kæmpemæssige Hotel, hvor travle Folk fløj ud og ind som Bier i en Kube, mens alle Slags fremmede Tungemaal hørtes paa Trapper og i Korridorer, — det havde altsammen faaet hendes Hjerte til at juble af Livsfryd. Og det var ingen naiv Betagethed, ingen troskyldig Henrykkelse som den, der i sin Tid havde grebet Per, da han fra den samme Banegaard gjorde sin Indtrædelse i den store Verden. Hun var fuldtud fortrolig med den Gru, som dette sydende og straalende Menneskehav gemte i sit mørke Dyb. Hun vidste, hvor meget